

Emma Ranta
Menneisyyden
kirous

Emma Ranta

Menneisyyden
kirous

SAGA Egmont

Menneisyyden kirous

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2018, 2024 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727315843

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Hiidenhovin perijätär

Sonja oli vähällä säikähtää kuoliaaksi, kun jokin elukka juoksi melkein hänen jalkojensa yli pusikkoon. Jostain vanhan talon alta se oli tullut, se ei ollut koira eikä kissa, ei kettukaan. Sonja pelästyi vielä lisää oman parkaisunsa kuultuaan.

Hänen hermonsa olivat totta vie riekaleina, olivat olleet jo monta päivää, mutta vanha talo oli sekoittanut hänen päätään vielä lisää. Mistään tällaisesta hän ei olisi osannut nähdä edes unta. Tämä ei voinut olla totta, paitsi että selvästikin oli: Avain, jonka hän oli saanut Helsingissä käteensä, sopi täydellisesti vanhan talon ulko-oveen. Hänen täytyi siis olla oikeassa paikassa.

Ei olisi pitänyt tulla tänne yksin, olisi tarvinnut pyytää joku mukaan. Sonja ei vain keksinyt, kenelle olisi voinut kertoa omittuisesta kirjeestä, jonka edellisviikolla oli saanut. Siinä oli pyydetty mahdollisimman pian ottamaan yhteyttä Kling & Klingin asianajotoimistoon. Jo koko nimi oli tuntunut vitsiltä, ja oli mennyt muutama päivä ennen kuin hän oli päättänyt ottaa selville, mistä oikein oli kyse.

Kun hän oli lopulta saanut aikaiseksi soittaa toimistoon, hän oli ollut varma, että kirje oli erehdys. Se oli tullut vahingossa väärälle ihmiselle. Tosin Sonja tiesi, ettei tässä maassa ollut hänen kaimaansa. Jostain sotkusta tässä kuitenkin oli kyse, niin hän oli ajatellut. Lakimies oli ehdottanut, että hän tulisi käymään heti seuraavana päivänä:

– Tätä on vähän vaikea selittää puhelimessa. Perinnöstä on joka tapauksessa kyse. Perinnöstä, jonka henkilö nimeltä Margareta Laurent on sinulle jättänyt.

Sonja ei tuntenut ketään sen nimistä. Nimi kuulosti enemmänkin satuhahmon tai elokuvasankarittaren kuin oikean ihmisen nimeltä. Hän oli mutissut jotain turhasta vaivasta, mutta luvannut silti tulla. Kaipa ne paikan päällä uskoisivat, ettei hänellä ollut mitään tekemistä tämän asian kanssa. Jossain oli joku, joka ehkä saisi perintöjä, mutta hän se ei voinut olla.

Perillä asianajotoimistossa oli selvinnyt, että juuri häntä oli etsitty, henkilötunnus ja muutkin tiedot täsmäsivät. Mistä hitosta joku tuntematon Margareta on voinut tietää hänen henkilötietonsa? Sonja oli päivitellyt. Lakimies oli hymähdellyt, että asiaan tulisi ennen pitkää selvyys. Ranskasta oltiin lähettämässä hänelle asiaan liittyviä kirjeitä, mutta ne eivät olleet ehtineet perille samaan aikaan lakiopillisten asioiden kanssa.

Sonja oli saanut tietää perineensä talon paikkakunnalta, jonka nimeä oli joutunut googlettamaan kotona, koska se ei sanonut hänelle mitään. Juurikkala oli pieni kunta 300 kilometrin päässä Helsingistä. Sonja ei ollut koskaan edes käynyt sielläpäin.

Lakimies oli puhunut kartanosta, mutta Sonja oli ajatellut, ettei se tarkoittanut mitään. Hän oli odottanut pientä kallellaan olevaa mökkeröä, jonka hän voisi ehkä jo tällä samalla reissulla työntää tontteineen jonkun naapurin huoleksi.

Ei olisi tullut mieleenkään puhua siitä kaikesta edes Akulle. Mies olisi perusteelliseen tapaansa halunnut heti tietää, mistä oli kyse ja haukkunut hänet tyhmäksi, kun hän ei kerta kaikkiaan tiennyt. Akun maailmassa kaikki asiat olivat järjestyksessä, sen miehen elämään ei ikimaailmassa olisi voinut tulla tällaista sotkua. Aku olisi epäillyt hänen mielenterveyttään ja sanonut sen myös ääneen, vaikka joku muu tässä vinksautanut oli, ei Sonja.

Vanhemmilleenkaan Sonja ei ollut saanut puhuttua. Ehkä hän oli jossain alitajunnassaan ymmärtänyt, että tämä liittyi nyt siihen, mistä ei kasvattivanhempien kanssa ollut koskaan puhuttu. Hän oli uskonut, kun isä ja äiti olivat sanoneet, etteivät tienneet mitään hänen oikeista sukulaisistaan, mutta oliko se sittenkään niin? Sonja ei ollut ihan varma, halusiko edes tietää, sillä tieto tunnetusti lisäsi tuskaa.

Ehkä hän oli sisimmässään halunnut pitkittää epätietoisuutta, katsoa mitä oli tulossa, kenties jopa leikitellä hetken sillä ajatuksella, että oli oikeasti perimässä jotain. Aku olisi palauttanut hänet hetkessä takaisin maanpinnalle, ja sitä Sonja ei halunnut. Ei hän kyllä tiennyt, mitä muutakaan halusi. Järki sanoi, että hän halusi pelkästään vanhan tasaisen elämänsä takaisin, mutta oliko se sittenkään niin?

Asianajajasta Sonja ei ollut saanut irti mitään muuta kuin salaperäisen avaimen. Kaikki kuulemma selviäisi aikanaan, kun hän saisi postia Ranskasta:

– Minun isäni otti aikanaan tämän toimeksiannon, ja hän jo kuollut. Minä olen lähinnä huolehtinut juoksevista asioista saamieni ohjeiden mukaan, muuten en tiedä paljoakaan tästä kartanosta.

Etkä kertoisi, vaikka tietäisitkin, Sonja oli arvannut. Hän oli

lähtenyt toimistosta pää pyörällä ja päättänyt ajaa Juurikkalaan heti seuraavana lauantaina.

Se oli merkinnyt sitä, että hän oli jontunut perumaan Akun kanssa sovitun pikkujouluviikonlopun miehen työkaverin huvilalla. Sinne oli tarkoitus lähteä perjantaina ja tulla lauantaina ilta-päivällä takaisin.

Aku oli tietenkin suutahtanut niin kuin tapasi tehdä, kun hänen tarkkaan tehty suunnitelmansa eivät toteutuneetkaan. Sonja oli selittänyt, miten hänen opiskelukaverinsa Tampereella oli sairastunut ja halusi vähän piristystä sairauslomansa keskelle. Pikkujoulujen väliin jääminen ei tuntunut ollenkaan kurjalta asialta, sillä Sonja tiesi, ettei olisi tuntenut oloaan kotoisaksi Akun ystävien ja työkavereiden keskellä. Hän ei kuulunut siihen porukkaan, sen vain vaistosi, vaikkei sitä kukaan ollut koskaan hänelle sanonut.

Aku oli onneksi leppynyt, ja torstai-iltana heillä oli ollut oikein mukavaa. Sellaista mukavaa kuin Aku halusi, Sonja ei voinut olla ajattelemta. He olivat käyneet syömässä ulkona ja rakastelleet sitten pitkään ja hartaasti. Aku oli siinäkin asiassa perusteellinen, joskus tylsyyteen saakka.

– En syö pikaruokaa, joten miksi tyytyisin myöskään pikaseksiin, mies oli joskus perustellut.

Sonjaa nolotti myöntää, että hän näytteli joskus päästäkseen nukkumaan. Ehkä Aku oli ollut oikeassa, kun oli joskus riidan aikana tiuskaissut, että olisi ansainnut paljon parempaa kuin Sonjan kaltaisen mitäänsanomattoman naisen. Mies oli saman tien pyydellyt sanojaan anteeksi, mutta ihan täysin Sonja ei ollut niitä unohtanut.

Se, mikä Sonjaa oli perillä Juurikkalassa odottanut, oli jotain,

mikä oli saanut hänet epäilemään omia silmiään tai järjenjuoksuun. Talo totta vie oli kartano, tai oli ainakin joskus ollut. Vaikka maalit olivat hilseilleet pois ja koristellut räystäslaudat sekä ikkunanpuitteet lahonneet, talosta näki, että se oli joskus ollut ehkä maailman kaunein rakennus.

Talon ympärillä oli joukko muita rakennuksia. Kaikkein suurin, jonka Sonja kuvitteli navetaksi, oli aikojen saatossa hajonnut niin, että jäljellä oli pelkkä kivinen alaosa. Ne kivet olivat sitten sitäkin muhkeampia. Sonja muisti nähneensä jossain lehdessä kuvia kivijalan keskelle tehdystä puutarhasta. Hiidenhovin navetassa kasvoi tällä hetkellä pajukkoa ja pari niin isoa koivua, että niistä saattoi kuvitella katon romahtaneen jo kauan sitten.

Talon katto tuntui olevan kunnossa, ja varmaan sen takia rakennus olikin pysynyt pystyssä. Sonja oli mennyt varovasti sisälle taloon, katsellut inhoten hämähäkinseittejä ja hiirenjätöksiä, mutta samalla lumoutunut näkemästään. Osa huonekaluistakin oli vielä paikoillaan. Hiiret olivat syöneet rokokoo-sohvan verhoilun, mutta sohvasta saattoi silti päätellä, miten kaunis se oli aikanaan ollut.

Aikansa taloa ihmeteltyään Sonja oli lähtenyt etsimään kirkonkylää, joka kartan mukaan oli muutaman kilometrin päässä. Hän oli ostanut kukkakaupasta ruusuja ja mennyt hautausmaalle, kun ei keksinyt muutakaan paikkaa, mistä aloittaa. Hänen etsimänsä hauta olikin löytynyt nopeasti. Se oli aivan kirkon vieressä ja suuri kuin mausoleumi.

"Hiidenhovi", luki suuren paaden yläosassa hautausmaalla. Ihmisten sukunimi oli näköjään ollut Hiidenkoski. Sonja oli kuullut talon pihaan puron solinaa ja päätellyt, että talo oli kosken tai ainakin joen rannalla.

Hautakivessä oli ollut paljon nimiä, mutta viimeinen vaina-

jista oli kuollut 40-luvulla. Sen jälkeen hautaan ei ollut pantu lisää väkeä. Joku sitä silti oli hoitanut kukoistavista istutuksista päätellen. Sonja oli asetellut omat ruusunsa lasitölkkiin, jonka oli hetken mielijohteesta napannut mukaansa kartanon verannalta, vaikkei edes tiennyt, mitä oli lähdössä etsimään. Mieleen olivat jääneet hautausmaareissut kasvattiäidin kanssa lapsena. Äiti oli pannut kotipihasta leikkaamansa kukat lasitölkkiin, jota Sonja oli pitänyt matkan ajan käsissään.

Haudalta Sonja oli palannut takaisin autonsa luo. Kun hän oli sattunut katsomaan taakseen, hän oli nähnyt pariskunnan kävelevän kartanon haudalle. Nainen oli kävellyt melkein juoksemalla, mies oli tullut perässä hieman kyllästyneen näköisenä.

Tietäisivätköhän nuo ihmiset jotain? Sonja oli miettinyt hetken, kehtaisiko mennä kysymään, mutta sitten pari oli lähtenyt kävelemään kohti hautausmaan toista porttia. He olivat nousseet kermanväriseen autoon ja kaasuttaneet tiehensä.

Sonja oli lähtenyt takaisin kartanoa kohti ja huomannut hetken aikaa ajettuaan, että sama auto ajoi hänen edellään. Kun hän itse oli kääntynyt kartanon koivukujalle, se oli hävinnyt mutkan taakse, mutta jarruvaloista päätellen sekin oli tullut määränpäähänsä.

Sonja värisi vieläkin inhosta ajatellessaan talon alta juossutta elukkaa. Oliko se ollut jättikokoinen rotta, oliko semmoisia olemassa? Aku olisi varmaan tiennyt, se mieshän luuli tietävänsä kaiken kaikesta. Sonja oli halunnut kuitenkin pitää tämän hullun perintöasian itsellään siihen saakka, kunnes tietäisi, mistä oli kyse. Siihen saattoi mennä aika kauan aikaa, niin sekavaa kaikki oli.

Talon piha oli niin puskitunut, ettei sieltä näkynyt mihinkään

suuntaan. Sonja muisti, että kaupungista päin tullessa juuri ennen kartanoa tien varressa oli ollut pari taloa. Kun hän käveli koi-vukujalle ja rämpi heinikon läpi pellon puolelle, hän näki talot. Toinen oli vaalea rintamamiestalo, kauempana oleva punainen vanhemmalta näyttävä pieni talo. Kun Sonja siristi silmiään, hän oli näkevinään sen pihassa samanlaisen kermanvaalean auton, jonka perässä oli ajanut hautausmaalta kartanolle. Sinne!

Talon ulko-ovi oli lukossa. Sonja kokeili sitä varmuuden vuoksi useamman kerran, mutta ei se auennut, eikä ovikelloakaan näkynyt. Maalla ei kaiketi harrastettu niitä.

– Onko jotain hukassa?

Selän takaa kuuluva ääni sai Sonjan ulvahtamaan melkein yhtä säikähtäneenä kuin äsken kartanon pihassa. Hän oli tätä menoa menettämänsä järkensä kokonaan.

– Ei nyt sentään pelästyksestä hypätä tarvitse, miehen äänessä oli naurua. – En minä pure.

Sonja kääntyi ja tunnisti miehen samaksi, josta oli nähnyt vi-lauksen hautausmaalla.

– Ovi on lukossa, kun häärasin tuolla ulkorakennuksessa. En ole vielä tottunut maalaisten tapaan pitää ovet aina auki. Vaimo on täältä kotoisin ja osaa sen paremmin.

– Mi-minä... Anteeksi, että häiritsen tällä tavalla, mutta olen tuolta kartanosta ja...

– Kartanosta? mies ähkäisi. – En ole tiennytkään, että siellä on joku.

– Minä siis... Olen käymässä siellä, ensimmäistä kertaa, ja toi-von hartaasti, että myös viimeistä, Sonja puuskahti. – Talon alta tuli jokin kamala elukkakin, se säntäsi sieltä kohti minua ja vii-letti jalkojeni yli pusikkoon.

– Semmoinen asumaton paikka varmasti vilisee rottia sun muita eläimiä.

– Ei se ollut rotta, sillä se oli ainakin kymmenen kertaa isompi. Tai jos se oli rotta, sen täytyi olla vähintään ihmissyöjärotta. En taatusti mene enää takaisin sinne!

– Se oli varmaan supikoira, mies sanoi.

Tämän tasainen ääni sai Sonjan hieman rauhoittumaan. Mies ei näyttänyt hätkähtävän Sonjan kauhunhetkeä. Ilmeisesti tuommoiset asiat kuuluivat maaseudun elämään.

– Anteeksi uteliaisuuteni, mutta saanko kysyä, miksi olit kartanon pihassa? mies kysyi. – Olen ihan hiljattain muuttanut tälle kylälle, joten en tunne paikallisia. Et kuitenkaan taida olla täältä?

– No en todellakaan ole, en ole koskaan aikaisemmin edes kuullut tämmöisestä paikasta! Minulle väitettiin, että omistan talon, mutta se nyt ei voi olla mitenkään totta. Tässä täytyy olla jokin kummallinen erehdys.

– Jokuhan tuon talon omistaa, joten kai se voit yhtä hyvin olla sinä, mies totesi kuivasti. – Jos näin on, en todellakaan tiedä, pitäisikö sinua onnitella vai olisiko parempi pahoitella asioiden tilaa. Minä muuten olen Karvisen Eero.

– Minä olen Sonja, Sonja Viheriä.

– Että et sitten Hiidenkosken sukua ainakaan nimestä päätellen.

– Nimi ei sano minulle mitään. Olen kuulemma saanut perinnön joltain Margaretalta.

– Jaaha, no nyt minäkin alan olla hieman kartalla, mies nauhahti. – Vaimo on kertonut, että kartanon rouva oli sen niminen. Helena oli lapsi, kun rouva katosi. Hänen oletettiin kai kuolleen. Niin tai näin, nyt hänen on joka tapauksessa tarvinnut olla vainaa

Rapistuneen kartanon varjoista löytyy romantiikkaa ja salaisuuksia

Sonjan aivan tavallinen arki menee yllättäen sekaisin, kun hän saa mittavan perinnön. Upea joskin hieman ränsistynyt Hiidenhovin kartano, kauniit korut ja muhkea rahatukku ovat kuin sadusta mutta samalla täyttä totta. Lisäksi tuoreen kartanonemännän pään laittaa pyörälle naapurin hurmaava mies. Niinpä Sonja pakkaa laukkunsa ja muuttaa Helsingistä maalle – täytyyhän uusi koti kuntoon pistää!

Kartanon remontointi palauttaa Sonjan kuitenkin pian maanpinnalle. Talosta paljastuu salaisuuksia, joiden myötä Sonja näkee kaiken uudessa valossa. Kuka kartanon edellinen omistaja on oikein ollut? Ja miksi perintö on päätynyt juuri Sonjalle? Onneksi Sonja ei jää huolineen yksin, sillä hän tutustuu toimeliaaseen naapuriinsa Helenaan, joka tuntuu tietävän yhtä ja toista talon historiasta...

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.